

ת"פ 817/02/16 - מדינת ישראל נגד מחמוד יאסין מטוק (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 817-02-16 מדינת ישראל נ' יאסין מטוק (עציר)
1 במאי 2016
לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה
מדינת ישראל
המאשימה
ע"י באת-כוחה עו"ד מזור (פמ"ד)
נגד
מחמוד יאסין מטוק (עציר) - בעצמו
הנאשם
ע"י באי-כוחו עו"ד עבד אבו עאמר וע"ד לנה סטל

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

כתב האישום המתוקן הוגש וסומן **במ/1**.

ניתנה והודעה היום, כ"ג בניסן התשע"ו, 1/5/2016, במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט

בא-כוח הנאשם:

זהו אכן ההסדר אליו הגענו. הסברתי את תכנו לנאשם והוא מבין את תכנו.

הנאשם (בסיוע תרגום בא-כוחו):

לאחר שבא-כוחי הקריא לי את כתב האישום המתוקן, אני אומר שאני מבין את ההסדר, אני מבין שביהמ"ש אינו צד להסדר, ואני יודע שאין הסדר לעניין העונש. אני מודה בעובדות כתב האישום המתוקן.

הכרעת-דין

על יסוד הודאת הנאשם הנני מרשיע אותו בעבירה של קשירת קשר לפשע, עבירה לפי סעי' 499(א)(1) לחוק העונשין; קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין; וכניסה לישראל שלא כדין, עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל.

ניתנה והודעה היום, כ"ג בניסן התשע"ו, 1/5/2016, במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט

טיעוני באת-כוח המאשימה לעונש:

אין לנאשם הרשעות קודמות. הסדר הטיעון הושג לאחר שבדיון הקודם היתה כאן עו"ד מונטיליו-סגל, וביהמ"ש הציע לתקן את כתב האישום באופן דומה לתיקון שנעשה ביחס לשותף, ולטעון לעונש באופן פתוח. אנו קיבלנו את הצעת ביהמ"ש, ותיקנו את כתב האישום כפי שהציע ביהמ"ש, בניואנסים מסוימים, שמתאימים לחלקו.

הנאשם הורשע בקשירת קשר לפשע, קבלת דבר בנסיבות מחמירות וכניסה ושהייה בישראל שלא כדין. מעובדות כתב האישום עולה שהנאשם הוא זה שהציע לאיוב להוציא מסמכים רפואיים, שבאמצעותם ייכנסו ויעבדו בישראל. שניהם פנו לאחרים, כולל לרופא בשם אכרם, ששיג עבורם אישור כוזב בדבר מצב רפואי, והצורך בטיפול רפואי בישראל. אכרם נענה לפנייה, קשר איתם קשר, ונתן אישור לפיו הנאשם חולה במחלת ראש. הנאשם, במסגרת הקשר, שילם לאכרם \$ 1,200, ואיוב, השותף, שילם \$ 1,500. פירטתי זאת גם ע"מ שביהמ"ש יראה שחלקו של הנאשם גדול מחלקו של השותף, גם בכך שהוא זה שהגה את הרעיון, וגם בכך שהוא זה ששילם לאכרם את סכום הכסף הנכבד. בסופו של דבר הם נכנסו לישראל באמבולנס, על יסוד התייעוד הרפואי, כשהם יודעים שזה לא אמת, עזב את ביה"ח על דעת עצמם, ונעצרו באום אל פאחם כעבור יומיים.

ההסדר שנעשה עם השותף יסודו בטעות, כפי שהצהרנו גם במעמד הדיון מ-28.3.1. העונש שהוסכם שם הוא חריגה משמעותית ממתחם הענישה הראויה. אנו סבורים שמתחם הענישה בתיק זה גבוה בהרבה ממה שהסכמנו לו בהסדר הטיעון. אנו מבקשים מתחם שבין 12 ל-24. שם אמרנו, שלאור העובדה שמדובר בנאשם שהודה ולא ניהל את התיק, רף הענישה יכול להיות בין 12 ל-18, כעונש סגור. במקרה זה הרף צריך להיות גבוה יותר, בשל חלקו הגבוה יותר.

לענין חומרת העבירות, אני מפנה לת"פ 47870-11-14 של כב' השופט ליבדרו, שציין כי מדובר בקבלת דבר במרמה המשלבת בתוכה פגיעה בביטחון המדינה, ושמדובר בנאשם שהפעיל אופרציה מתוכננת, נועזת, בניסיון להיכנס מרצועת עזה לישראל, באמצעות שימוש בתעודות רפואיות מזויפות. גם אצלנו - בדיוק אותו דבר. אצלנו הם עוד הגדילו לעשות, ונכנסו לישראל באמצעות אמבולנס. מדובר בכניסה מאוד נועזת, כשברור להם שהכניסה לישראל היא מאוד בעייתית, ומשלא מצאו כל פרצה אחרת פשוט המציאו כל מיני שיטות להיכנס ארצה. הפוטנציאל כאן הוא לא רק בפגיעה בישראל ובציבור, אלא גם פוטנציאל של פגיעה בציבור הפלסטיני. ברגע שישראל נוכחת בכך שפרצה זו מנוצלת בכך שנכנסים לכך אנשים שאינם חולים, הדבר יכול לפגוע בעתיד בכניסתם של אנשים שכן חולים. גם כב' השופט ליבדרו עמד על כך שכאשר הם נכנסים עם אישור רפואי מזויף, פוטנציאל הסכנה יותר גדול, כי יותר קשה לעלות עליהם, בניגוד

עמוד 2

למי שפשוט נכנס ללא אישור, באופן שהדבר יתגלה ברגע שבו ייעצר.

אני מגישה את פסה"ד.

הכניסה היתה מעזה, שאיננה דומה לגבולות אחרים. ושוב, זה שטעינו בגזה"ד של השותף אין פירושו שיש להנציח טעות
זו.

במצב הביטחוני המאוד מתוח השורר כיום, יש צורך באיזושהי הרתעה.

נבקש גם להטיל עת הנאשם קנס.

טיעוני בא-כוח הנאשם לעונש:

אני חושב שלצערנו, המאשימה משקיעה משאבים רבים בתיק הלא נכון. המאשימה מתעלמת מכך שיחד עם הנאשם נכנס לישראל בן משפחה נוסף, שמטרת כניסתו היתה זהה לחלוטין לזו של הנאשם. טענת חברי, כי חלקו של נאשם זה גדול יותר, אין בה ממש, ואין היא נתמכת בכל ראייה. השאלה מי מהם החליט לשכב על המילה, ומי מהם יישב ליד הכיסא - לא מעלה ולא מורידה. המעשה נעשה בצוותא חדא. המהותי הוא, שהם דיברו ביניהם, ובסופו של יום גיבשו ביחד את הרעיון, וסיכמו את הכול. יתירה מזו - מי שלמעשה פעל יותר, ופנה לרופא ועשה את הכול - זה דווקא השני. זה כמו בתיקים של צוותא חדא. הם ביחד. מה זה משנה אם נהגת במהירות של 250 קמ"ש בתוך העיר, או היית זה שישב ליד מי שהחזיק בהגה ומי שלמעשה סיכן את האנשים? בתיקים ההם טוענים חברי בלהט, שזוהי עשייה בצוותא, ושאין להפריד. וכאן - השני הוא שפונה לרופא, הוא שמדבר איתו, הוא שמנצל את קשריו, ואני גם לא טוען שחלקו יותר גדול. הם ביצעו את המעשים בצוותא חדא, ובוודאי שאין חלקו של הנאשם גדול יותר.

אם הגיעו להסדר עם איוב על ארבעה חודשים - צריך להגיע להסדר כזה גם כאן. כל אפשרות אחרת לא נראית טוב. גם אם טעיתם - אינכם יכולים לעשות אפליה בין שניהם. הייתי מצפה, לפיכך, שהמאשימה תגיד לכל היותר - אנו עותרים לאותו עונש. אבל לא שתעתור לעונש גדול יותר. ועם כל הכבוד, פס"ד של כב' השופט ליבדרו איננו מחייב, שכן מדובר באותה ערכאה. היום המצב עם רצועת עזה הוא הטוב ביותר מזה זמן רב. בחדשות שומעים כל הזמן חוות דעת על כך שברצועה אין כוונה כעת להסלים את המצב, ושנעשים שם מאמצים כדי שהכול יהיה שקט. דווקא השטח ה"חם", שממנו נשקפת סכנה - הגדה המערבית, אזור חברון והמקומות האלו. משם מגיעים המפגעים שמבצעים את הדקירות. עוד לא ראיתי שטענו שמי שמגיע מחברון פחות מסוכן ממי שמגיע מעזה. נסיבות המקרה הזה אפילו קלות יותר מנסיבות המסתננים. בתקופה האחרונה המדינה הפסיקה להעמיד לדין מסתננים. אני מופיע בלכיש. בכל יום מסתננים קופצים מעל הגדר ומגרשים אותם, והמקרים הללו לא הופכים אפילו לכתב אישום. רק מי שנשקפת ממנו סכנה מגיע לביהמ"ש. הצבא איננו מדינה אחרת, והוא מניף את אותו דגל שמתנוסס כאן באולם. זהו לא צבא של מדינה אחרת. אי-אפשר להפוך את המקרה הזה למקרה חמור יותר ממקרה של מי שקופץ מעל הגדר ומגרשים אותו.

אדם שמספר חצי אמת שהיא שקר, ומספר שהוא חולה - פחות מסוכן מזה שקופץ מעל הגדר ומגרש. ומדוע? כי זה שקופץ מעל הגדר עושה זאת בכוח הזרוע, לא מתחשב באף גורם, חותך את הגדר או מקפץ מעליה, וברגע שהוא עושה זאת מקפיצים את כוחות הביטחון, באופן שמסכן חיילים, מעסיק את כוחות הביטחון וכן הלאה, כל טיעוני חברי שנטענים תדיר. כאן, לעומת זאת, מדובר במי שמגיש אישור רפואי. יכול להיות שהזיוף גרוע. אך המדינה יכולה לבדוק זאת, ולדחות אותו. והמדינה אכן עושה זאת, ולפעמים היא דוחה בקשות כאלו. יש למדינה שיקול דעת, והנאשם לא גנב כאן

את שיקול הדעת. נכון, הוא שיקר לגבי מצבו הרפואי. אך הוא לא פגע בהיבט הביטחוני. כי כל מי שנכנס מעזה נבדק באופן מדוקדק מבחינה ביטחונית, ורק מי שמאושר מבחינה ביטחונית - מקבל אישור.

היה לנו כאן אדם חולה שלא יכול לעמוד אפילו. הוא הגיש בקשה להיתר, ומאחר שהיו ידיעות מודיעיניות, אמרו לו - בוא, הוא נחקר שלושה שבועות, ובכה לכב' השופטת חולתא ואמר לה - אני לא יכול אפילו לשבת. בסוף אמרו לו - אחרי שחקרנו אותך, וקיבלנו את כל המידע, אתה לא תיכנס. ושלחו אותו חזרה.

הנאשם גם לא ביצע שום עבירה. הוא לא פגע בביטחון המדינה, ולא כלום. הוא נכנס רק בשל המצב הכלכלי הקשה. הכסף ששילם הוא כסף שלוה, שייקח לו כמה שנים להחזיר. הוא שילם \$ 1,000 ויותר לאדם כלשהו עבור האישור, ולא הספיק לעבוד, כך שכעת מצבה הכלכלי של המשפחה רק התדרדר, כי כעת יצטרך לחזור לשטחים ולעבוד שנים רק כדי לפרוע חוב זה.

המדינה לא יכולה לדבר בשני קולות, ולדבר על המסתננים שקופצים מעל הגדר.

אלו שמגיעים מרמאללה מזייפים תעודת זהות כחולה ישראלית, שבאמצעותה הם יכולים לעשות אלף ואחד דברים. ואין אפשרות לבדוק זאת. עומד חייל במחסום, רואה תעודת זהות כחולה, היתר כדון, ונותן לו להיכנס. איזו יכולת יש לחייל בן 18 במחסום לגלות שזו תעודת זהות מזויפת? ואילו כאן - השב"כ בודק אותם.

אני חושב שאלו שקיבלו חודש ושישה ימים, כשבאו עם אישורים ומסמכים מזויפים של מדינת ישראל כביכול, שהם בעצמם זייפו, והציגו זאת במחסום כעובדה מוגמרת, ובאמצעות כך נכנסה לישראל - הענישה בעניינם צריכה להיות חמורה יותר מאשר במקרים של אלו שנכנסו לאחר שקיבלו היתר, שהושג בדרך לא דרך.

לכן אבקש שלא לגזור על הנאשם ארבעה חודשים, כפי שנגזר על האחר, כי לדעתי היתה זו טעות להגיע להסכם כזה, אלא אבקש לגזור עליו חודש ויום.

הנאשם (בסיוע תרגום בא-כוחו):

אני יודע שאני עשיתי טעות, ואני לוקח אחריות על מה שעשיתי, כי זה לא בסדר מה שעשיתי. אני באתי כי אני חסר כול, והמצב הכלכלי קשה ביותר. אבי נפטר, ואבי היה חייב כספים, והנושים דורשים ממני לפרוע את החובות שלו. זו הסיבה שבאתי - כדי לפרוע את החובות. אני פוחד. אני מבקש את רחמי ביהמ"ש.

החלטה

נדחה ליום 10.5.16 שעה 15:00.

הנאשם יובא לדין באמצעות שב"ס.

ניתנה והודעה היום, כ"ג בניסן התשע"ו, 1/5/2016, במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט